

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Μια επιστολή...

Μία επιστολή που άφησε ο πατέρας Μπους στο γραφείο του για τον Μπιλ Κλίντον, όταν τον διαδέχθηκε στην προεδρία, κυκλοφορεί ευρύτατα στο Διαδίκτυο τις τελευταίες ημέρες. Εγγραφε ο Τζορτζ Μπους:

«Αγαπητέ Μπιλ, όταν μπήκα σε αυτό το γραφείο σήμερα ένιωσα την ίδια αίσθηση δέους και θαυμασμού που είχα αισθανθεί πριν από τέσσερα χρόνια. Ξέρω ότι και εσύ θα νιώσεις το ίδιο. Σου εύχομαι κάθε ευτυχία. Ποτέ δεν ένιωσα τη μοναξιά που έχουν περιγράψει κάποιοι πρόεδροι. Πάντοτε θα υπάρχουν δύσκολοι καιροί, που θα γίνονται δυσκολότεροι από την κριτική που εσύ θα θεωρείς άδικη. Δεν είμαι πολύ καλός στο να δίνω συμβουλές, αλλά μην αφήσεις τους επικριτές σου να σε αποθαρρύνουν ή να σε βγάλουν από την πορεία σου.

Όταν θα διαβάσεις αυτό το σημείωμα θα είσαι ο πρόεδρος μας. Σου εύχομαι κάθε καλό. Εύχομαι το ίδιο για την οικογένειά σου. Η δική σου επιτυχία είναι η επιτυχία και της χώρας. Σε στηρίζω. Καλή τύχη. Τζορτζ».

Διαβάζοντας αυτό το κείμενο, αναρωτιέσαι ποια συστημική αποτυχία έχει οδηγήσει το αμερικανικό σύστημα στο σημερινό επίπεδο πολιτικής αντιπαράθεσης, καθώς ένας υποψήφιος μεγάλου κόμματος απειλεί τον άλλο ότι «θα τον βάλει φυλακή». Ή, ακόμη περισσότερο, στο σημείο ο ίδιος υποψήφιος να διακηρύσσει ότι θα αμφισβητήσει το εκλογικό αποτέλεσμα, πράγμα πρωτόγνωρο για μια ώριμη δυτική δημοκρατία.

Αυτά που βιώνει, βεβαίως, σήμερα η Αμερική τα

έχουμε περάσει σε μεγάλες δόσεις αρκετά χρόνια πριν: το αγεφύρωτο ρήγμα μεταξύ ελίτ και κοινωνίας, την άλογη οργή και ροπή προς το ακραίο των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, τη διασπορά των θεωριών συνωμοσίας κόντρα σε κάθε «συστημικό» μέσο, την πόλωση χωρίς όρια. Δεν είμαστε μόνοι μας πια στην αγριότητα της πολιτικής μας ζωής, δυστυχώς.

Οπότε δυσκολεύομαι να απαντήσω στο δεύτερο ερώτημα που μου γεννήθηκε διαβάζοντας την επιστολή Μπους, αν δηλαδή θα μας αξιώσει ο Θεός να αφήσει κάποιος φωτισμένος ηγέτης μια ανάλογη επιστολή στο γραφείο του στο Μαξίμου την ημέρα που θα το αποχαιρετά...

ΑΥΓΗ Χρήστου Δημήτρης

Γκρίζα αντιπολίτευση

Η Ν.Δ., όλο το τελευταίο διάστημα, ξεδιπλώνει μια ακραία πολεμική κατά της κυβέρνησης, θέλοντας να πολώσει το κλίμα, επειδή θεωρεί προφανώς ότι με αυτό τον τρόπο μπορεί να κερδίσει πολιτικά οφέλη. Την πολιτική γραμμή της πόλωσης έφτασε στα άκρα ο Άδωνις Γεωργιάδης από τη Χίο -όχι τυχαία-, για να πει ότι «οι αριστεροί δεν είναι δημοκράτες» και ότι, σε όλο τον κόσμο, αν πεις ότι είσαι κομμουνιστής, σε φυλακίζουν», την ώρα μάλιστα που ο Κυρ. Μπιστοτάκης θέλει να χτίσει το προφίλ του κεντροδεξιού νεοφιλελεύθερου, ακραίου μεν, αλλά «μεταρρυθμιστή».

Η Χίος είναι ένα νησί όπου οι χρυσαυγίτες έχουν δημιουργήσει ήδη εκρηκτικό κλίμα με αφορμή το προσφυγικό και ο αντιπρόεδρος της Ν.Δ. πήρε πρόθυμα τη σκυτάλη της εμφυλιοπολεμικής ρητορικής, πρώτον γιατί τα πιστεύει αυτά που λέει και δεύτερον για να περιορίσει τις απώλειες στα άκρα της Ν.Δ. από το άνοιγμα που επιχειρείται προς το κέντρο.

Όμως είναι άλλο πράγμα να κάνει μια ακραία δήλωση ένας βουλευτής από τους πολλούς της Κοινοβουλευτικής Ομάδας και άλλο να υιοθετεί την ουσία της ακροδεξιάς ιδεολογίας ο αντιπρόεδρος της αξιωματικής αντιπολίτευσης, χωρίς μάλιστα να υπάρχει ούτε ένα ελάχιστο δείγμα ανακοίνωσης ή διαρροής από τη Ν.Δ. που να κρατά αποστάσεις. Στην περίπτωση αυτή μιλάμε για ακραία στάση ανευθυνότητας από το κόμμα που θέλει να έρθει στην εξουσία ακόμη κι αν μετατραπεί σε εκδοχή «γαλάζιας» Χρυσής Αυγής. Όταν κοινός πολιτικός τόπος και στην Ελλάδα, και στην Ε.Ε. είναι πώς να περιοριστεί η απήχηση των εθνικιστικών - ξενοφοβικών κομμάτων, του νεοφασισμού και των νεοναζι, δεν μπορεί και δεν πρέπει η αξιωματική αντιπολίτευση να παίρνει τον δημόσιο λόγο των εγχώριων φαντασμάτων του νεοφασισμού μόνο και μόνο για να κερδίσει μερικές ψήφους, χωρίς να ενδιαφέρεται αν με αυτή τη στάση δεν επωάζει απλώς το αβγό του φιδιού, αλλά διεκδικεί να πάρει τον πρωταγωνιστικό ρόλο του φιδιού.

Αυτό είναι το δεύτερο θεσμικό απόηχο της Ν.Δ. Με την ίδια ακριβώς ακραία λογική, την ώρα που συνεχίζεται η συζήτηση σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο για τη διευθέτηση του ελληνικού χρέους, η Ν.Δ. δεν είχε κανέναν ενδοιασμό να χρησιμοποιήσει τα επιχειρήματα των αντιπάλων της χώρας προκειμένου να πλήξει την κυβέρνηση.

Με όλα αυτά η Ν.Δ. μεταλλάσσεται βήμα - βήμα σε οπαδικό κόμμα τυφλής αντιπολίτευσης, χωρίς κανένα όριο και ενδοιασμό, και αυτό δυστυχώς είναι επικίνδυνο συνολικά για την κοινωνία.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Το πλιάτσικο δεν είναι ανάπτυξη

Μα πού είναι η ανάπτυξη; Γιατί δεν έρχονται επενδυτές; Πώς περιμένουμε να μειωθεί η ανεργία;

Οι συνήθεις απορίες πολλών πολιτών τις οποίες τα κόμματα της αντιπολίτευσης σπεύδουν να πλαισιώσουν με την κριτική τους ότι τούτη η κυβέρνηση είναι κολλημένη σε παλαιοκομμουνιστικές ιδεοληψίες, δεν ευνοεί τις ιδιωτικοποιήσεις και γενικώς με τη στάση της στέλνει αρνητικά μηνύματα στις διεθνείς αγορές.

Από κοντά και ο σκληρός πυρήνας των δανειστών, ο οποίος με τη βοήθεια των κομπραδόρων και των κρατικοδίαιτων επιχειρηματιών, καλεί τον Τσίπρα να μαζέψει ή να αντικαταστήσει τους υπουργούς που αντιστέκονται και αρνούνται να συμφιλιωθούν με τις προτεραιότητες που θέτει η παγκοσμιοποίηση.

Βεβαίως πολλοί απ' αυτούς όταν λένε ανάπτυξη εννοούν τη δημιουργία «προστατευμένων οικονομικών ζωνών» όπου το κεφάλαιο θα δρα σχεδόν ανεξέλεγκτο, θα φορολογείται όσο πατάει η γάτα, θα μπορεί να μεταφέρει τα κέρδη του εκτός Ελλάδας και φυσικά δεν θα ενοχλείται από απεργίες και περιπέτες διεκδικήσεις των εργαζομένων, τα δικαιώματα των οποίων πρέπει να φασκιωθούν γιατί αυτό που προέχει σήμερα είναι η ανταγωνιστικότητα.

Η σωστή λέξη γι' αυτή την κατάσταση είναι πλιάτσικο.

Ας πούμε όμως ότι υπάρχει κάποιος σοβαρός επενδυτής που θέλει να ρίξει τα χρήματά του στην Ελλάδα χωρίς να έχει την απαίτηση να κερδίσει τα διπλά και τριπλά μέσα σε έναν χρόνο.

Διαβάζει λοιπόν πως το ΔΝΤ εκτιμά ότι το ελληνικό χρέος δεν είναι βιώσιμο, πρέπει να διευθετηθεί και ότι τα πρωτογενή πλεονάσματα που έχουν συμφωνηθεί δεν είναι δυνατόν να πιαστούν.

Διαβάζει επίσης ότι η Γερμανία, δηλαδή η κυρίαρχη χώρα στην ευρωζώνη, πιστεύει ότι το ελληνικό χρέος στην παρούσα φάση είναι βιώσιμο και δεν υπάρχει περίπτωση να συζητηθεί οποιαδήποτε ρύθμισή του πριν από το 2018 με την εκπνοή του προγράμματος και αφού έχουν ξεμπερδέψει οι Γερμανοί με τις εκλογές τους.

Διαβάζει ακόμη πως ο Σόιμπλε και οι πρόθυμοι σύμμαχοί του δεν σηκώνουν κουβέντα σ' ό,τι αφορά τα πρωτογενή πλεονάσματα. Επιμένουν στους στόχους και χλευάζουν όσους ζητούν αναθεώρηση προς τα κάτω. Αν λοιπόν είναι σοβαρός δεν έχει κανένα λόγο να επενδύσει στην Ελλάδα διακινδυνεύοντας να βρεθεί αύριο-μεθαύριο μπροστά σε δυσάρεστες γι' αυτόν εκπλήξεις: είτε να φύγει το ΔΝΤ από το πρόγραμμα και τα Κοινοβούλια των χωρών-μελών της ευρωζώνης να μην εγκρίνουν την κάλυψη του χρηματοδοτικού κενού που θ' αφήσει είτε ακόμη χειρότερα να φουντώσουν τα σενάρια για Grexit που έσκασαν ξανά μύτη στον γερμανικό Τύπο και να επηρεάσουν το οικονομικό κλίμα.

Οπότε θα περιμένει μέχρι να ξεκαθαρίσει η κατάσταση (αν ξεκαθαρίσει ποτέ) και μέχρι τότε θα αναζητήσει αλλού ευκαιρίες.